

УДК 378:177.72

**Дмитренко Геннадій Анатолійович,
доктор економічних наук, професор,
завідувач лабораторії управління післядипломної
педагогічної освіти ДВНЗ
«Університет менеджменту освіти»;**

**Солодков Василь Трохимович,
кандидат історичних наук, провідний науковий
співробітник лабораторії управління післядипломної
педагогічної освіти ДВНЗ
«Університет менеджменту освіти»**

ІННОВАЦІЙНА МЕТОДОЛОГІЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ ІДЕОЛОГІЇ ЕКОЛЮДИНОЦЕНТРИЗМУ

***Анотація.** У статті обґрунтовується методологічний фундамент модернізації національної системи освіти в контексті внутрішніх та зовнішніх викликів. Досліджено еколюдиноцентризм і триаду методологічних взаємопов'язаних підходів, які формують ідеологію змін в управлінні освітою. Визначено післядипломну освіту як рушійну силу інноваційних змін.*

***Ключові слова:** національна освіта, післядипломна освіта, методологія модернізації, управління, еколюдиноцентризм, компетентнісний, системний; синергетичні підходи.*

**Дмитренко Геннадій Анатольевич,
Солодков Василий Трофимович**

ИННОВАЦИОННАЯ МЕТОДОЛОГИЯ МОДЕРНИЗАЦИИ НАЦИОНАЛЬНОЙ СИСТЕМЫ ОБРАЗОВАНИЯ В КОНТЕКСТЕ ИДЕОЛОГИИ ЭКОЧЕЛОВЕКОЦЕНТРИЗМА

***Аннотация.** В статье обосновывается методологический фундамент модернизации национальной системы образования в контексте внутренних и внешних вызовов. Исследованы эчеловекоцентризм и триада методологических взаимосвязанных подходов, которые формируют идеологию изменений в управлении образованием. Определено последипломное образование как движущая сила инновационных перемен.*

***Ключевые слова:** национальное образование, последипломное образование, методология модернизации, управление, эчеловекоцентризм, компетентностный, системный, синергетические подходы.*

**Dmytrenko Hennady Anatoliyovych,
Swolodkov Vasyl Trokhymovych**

THE INNOVATIVE METHODOLOGY OF MODERNISATION FOR NATIONAL EDUCATION WITHIN THE CONTEXT OF ECOHUMAN-CENTRISM IDEOLOGY

Abstract. *The methodological foundation of the national education modernization as an indispensable tool for social relationship transformation in Ukraine within the context of internal and external challenges is substantiated. The methodological interrelated quaternion approach that affects the changes ideology in education governance has been explored. The postgraduate education is identified as a driving force of innovative changes.*

Key words: *competence, systemic, and synergetic approaches; ecohuman-centrism; governance modernization; methodology; national education; postgraduate education.*

Постановка проблеми

Сьогодні ще не всі зрозуміли, що головною причиною безлічі проблем, які виникли в Україні в останні роки, є одне – внутрішній стан суспільно-економічних відносин, обумовлений низькою ефективністю системи державного управління, складовою якої є національна освіта.

Актуальність проблеми дослідження. Система державного управління вже багато років відрізняється (в останні роки особливо) великим відчуженням інтересів владної еліти від інтересів більшості громадян. Як наслідок, і система освіти не орієнтована на підвищення якості життя завдяки сприянню особистості, яка навчається, самореалізуватися впродовж життя. Доказом цього є багато факторів. Наприклад, більшість випускників шкіл, яка хоче продовжувати навчання, не має чітких орієнтирів щодо вибору професії. Крім того, багато випускників професійних навчальних закладів не знаходять свого місця на ринку праці і часто змінюють професію. Крім того, якщо багато учнів не хоче вчитись, а вчителі та викладачі незадоволені умовами праці, це також є доказом того, що у самій системі освіти не все гаразд.

Тобто як у системі державного управління взагалі, так і в системі (підсистемі) освіти відсутні умови для суттєвих трансформацій інноваційного характеру, зокрема обумовлених входженням України в єдиний освітній простір.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Сьогодні в науковій літературі й офіційних документах усе частіше зустрічаються терміни «функціонування», «трансформація», «модернізація», «розвиток» як окремо, так і в сукупності.

Уже визначено їх сутність та взаємозв'язок цих процесів в освіті: **функціонування** — це виконання завдань, визначених законодавчо-нормативними документами; **трансформація** — це адаптація до вимог зовнішнього середовища, до вимог ринку освітніх послуг і ринку інтелектуальної праці; **модернізація** — це введення в обіг інноваційних освітніх технологій, спрямованих на виконання цілей і завдань освіти, інтеграцію української освіти в міжнародний, зокрема європейський

освітній простір; **розвиток** — це цілеспрямований рух освіти до нової якості, до розв'язання внутрішньоосвітніх, міжінститутських, загальносуспільних суперечностей.

При цьому особлива значущість надається термінам «трансформація» і «модернізація», бо саме вони визначають траєкторію дій структур освітянської системи в період змін.

Отже, основний рух наукової думки сьогодні відбувається переважно біля понятійного апарату необхідних змін з багатьма окремими пропозиціями щодо удосконалення чинної системи освіти.

Однак цілісного бачення глобальної модернізації національної освіти (в контексті відповіді на виклики внутрішніх та зовнішніх факторів) з позиції сучасної інноваційної методології в освітянській науці поки ще немає. Немає й чіткого уявлення того, через яку освітянську структуру можна проводити цю глобальну модернізацію, зважаючи на негативний досвід попередніх штучних перетворень.

Тому **метою** статті є визначення сутності інноваційної методології управління освітою в умовах необхідної трансформації всієї держави та обґрунтування ролі післядипломної освіти як рушійної сили відповідних змін.

Виклад основного матеріалу

Справді, важко пригадати такий період у розвитку України як суверенної держави, ніж сучасний, в якому потреба у всебічній трансформації всієї системи управління державою постала б так гостро. При цьому модернізація національної освіти, як фундаментальної складової цієї системи, зокрема, її післядипломної структури, матиме випереджувальний характер.

Це зрозуміло, якщо усвідомити, що модернізацію здійснюють дорослі люди, які спочатку одержують певні знання щодо стратегії та конкретних дій під час проведення тих чи інших заходів, а вже потім застосовують їх на практиці.

Ігнорування того, наскільки важливо правильно навчити і вмотивувати дорослу людину для проведення реформ, є безумовною причиною безплідності вітчизняних трансформацій, які практично всі мали негативні наслідки. Тобто задумані глобальні реформи та конкретні дії в тій чи іншій галузі були лише черговою декларацією, яка не втілювалася в життя без супроводу навчання тих, хто здійснює ці зміни.

Немає сенсу доводити, що саме післядипломна освіта може і повинна відіграти роль рушійної сили необхідних трансформацій в Україні, зокрема в освітянській галузі, впливаючи на всі модернізаційні процеси.

Але післядипломна освіта є лише складовою системи національної освіти, яка, наголошуємо, зі свого боку, є складовою всього суспільства.

Тому в пошуках методологічних основ її модернізації треба особливу увагу приділити тим сучасним науковим дослідженням, які репрезентують намагання суспільства відшукати ефективні засоби подолання в освітній системі стагнаційних і кризових явищ, а також створюють підстави для деяких оптимістичних висновків. Головним з них є обґрунтування найактуальніших організаційних підходів, які по праву одержали статус **наукових парадигм**, оскільки відзначені увагою як науковців, так і всієї педагогічної спільноти. Що є правильним, оскільки досі вони розглядаються автономно, за принципом самоцінності і самодостатності, без зв'язку між собою. Як відомо з практики управління освітою, саме на стику наукових та організаційних

«автономій» (як і логічних понять взагалі) закладено міцні шари, в яких сховано суттєві енергетичні ресурси управлінської системи. Розуміння цього і рух у пошуку цих шарів надає колосальні дивіденди, ігнорування призводить до ентропії, до втрати навіть тих ресурсів, які маємо нині.

Йдеться про людиноцентриську, компетентнісну, синергетичну, системологічну, економічну парадигми. Нині це фундаментальні методологічні феномени, які за умови належного, дбайливого їх використання стануть керівними, такими, що відповідають потребам успішного розвитку освіти в інтересах усіх верств населення, усіх галузей господарського комплексу в умовах непередбачуваності, різних змін у навколишньому середовищі.

По суті, кожна з парадигм «відповідає» як за свій сегмент організації, функціонування, трансформації й розвитку освіти, так і за загальний її стан у поєднанні з іншими. Насправді, зоною відповідальності людиноцентриської парадигми є аксіологічна, ціннісно-орієнтаційна спрямованість освіти, яка репрезентує її гуманістичну сутність і визначальну призначеність. Ніколи не втратить свого сенсу думка засновника класичної освіти Я. Коменського про те, що школа, насправді, є майстернею гуманізму, бо виховує в людині людяність. Компетентнісна парадигма стоїть на варті соціального партнерства суб'єктів якісного навчального процесу, підтримки й удосконалення мотивації учнів (студентів, слухачів) до самопізнання, самоосвіти і саморозвитку, актуалізації педагогічної професійної самодостатності, що відповідає закону випереджувальної освіти.

Синергетична парадигма налаштовує управлінські кадри, по-перше, на досягнення синергетичного ефекту збереження й збагачення ресурсів управлінської діяльності за рахунок новітніх технологій, раціоналізації колективної праці, по-друге, на заохочення та об'єднання в єдине ціле вільного, нелінійного й упорядкованого (унормованого) освітнього мислення, по-третє, на використання біфункційної складової до аналізу альтернативних векторів підвищення якості освіти та вибору оптимального безпомилкового варіанта її модернізації.

Парадигма системології дає змогу керівному та педагогічному персоналу вилучити редукаціоністський погляд на власну професійну діяльність і мати повне уявлення про природу взаємозв'язку системостворювальних факторів освіти, процесуально підпорядкованих цілям систем вищого рівня. У цьому випадку — стратегічної спрямованості в розвитку українського суспільства, європейської і світової інтеграції України в інтересах її громадян.

Але виникає питання: як післядипломна освіта може здійснити свою історичну місію рушійної сили цих трансформацій в інтересах усіх громадян країни?

Для відповіді на це запитання, спробуємо послідовно і покроково розглянути методологічну основу трансформації самої післядипломної освіти з позицій відомої в науці тріади підходів: *компетентнісного, системного, синергетичного*. Уже короткий опис кожного з них та їх взаємозв'язків може підказати відповідь на вищезазначене питання.

Наприклад, розглянемо **компетентнісний** підхід, сутність якого полягає в такому: «Кого, Чого і Як» треба навчати, щоб одержані знання та вміння були з користю використані на практиці для забезпечення реформ.

Справді, якщо говорити про трансформаційні чи модернізаційні процеси, то вчити треба всіх. Але головну увагу слід приділити керівним кадрам, починаючи з верхніх щаблів управлінського апарату. Більш повну відповідь на питання «Кого вчити» дасть аналіз функціонування освітянської галузі як відкритої системи, в якій післядипломна освіта є її складовою.

Але ця складова посідає дуже характерне верховне місце, з неї починається процес модернізації національної освіти.

Особливий інтерес саме в трансформаційний період (в якому знаходиться сьогодні Україна) викликає питання «чого» вчити, наприклад, керівних кадрів освіти в сучасних умовах? Так, які знання та вміння можна дати тим, хто здійснюватиме ці процеси, якщо ще не визначено стратегії розвитку всієї держави й її галузей, зокрема, освітянської. «Похід» до Європи і приєднання до Болонської декларації не є тою стратегією, яка здатна дати відповідь на це питання (але може підказати щось для відповіді на питання «як вчити», щоб результати були корисними на практиці).

Відповіді на питання «чого» вчити кадри, які є суб'єктами трансформаційних процесів у суспільстві, поки що немає (але вже визначилися інноваційні методологічні підходи щодо вирішення вказаних проблем).

Розкриємо сутність **системного** підходу до розвитку післядипломної освіти. Якщо розглядати будь-яку систему як сукупність взаємодіючих елементів у межах певної цілісності, тоді весь господарський комплекс України є великою соціальною системою, цілісність якої ще не визначено. Справді, за відсутності ідеології, що об'єднує людей, і відповідної стратегії її реалізації кожен з її елементів (підсистем) діє розрізнено і неупорядковано.

Це спостерігається і в системі освіти, однією з ланок якої є підсистема (другого порядку) післядипломної освіти. Але для спрощення розглядатимемо всю освіту як відкриту цілісну систему. Вона складається з дошкільної, шкільної, професійної і післядипломної освіти як певних підсистем, а також органів управління на місцевому, регіональному та центральному рівнях.

Але поняття цілісності не зовсім личить національній освіті з точки зору внутрішнього зв'язку складових підсистем. В ефективній чинній системі кожна з підсистем виконує свої функції, але всі вони підкоряються об'єднувальній їх усіх цільовій орієнтації на кінцевий результат, який відображає рівень досягнення поставлених стратегічних цілей.

Відсутність таких об'єднувальних цілей робить систему управління неефективною, кожна з її підсистем функціонує окремо, без чіткої взаємодії з іншими на основі внутрішньої єдності. Це ще раз підтверджує відсутність відповіді на запитання: «Чого» навчати керівних кадрів у підсистемі післядипломної освіти. Давати розрізнені знання, не маючи об'єднувальної цілісності (тобто не знаючи кінцевих результатів діяльності навчальних закладів), означає марно витратити час та енергію.

Розкриємо сутність **синергетичного** підходу до розвитку післядипломної освіти, яка полягає в можливості використання переваг синергізму при управлінні системою освіти.

Синергізм – це взаємодія, сумісна дія. Якщо організувати дії всіх підсистем освіти так, щоб кожна з них доповнювала і посилювала інші, то можна одержати

такий додатковий синергетичний ефект, який ніколи не досягнути, якщо вони діятимуть розрізнено, окремо одна від одної.

Одержати синергетичний ефект можна, якщо сумісну дію співробітників усередині кожного закладу й установи організувати так, щоб максимально використати сильні якості кожного працівника, а слабкості перекривати сильними якостями інших. Але такого успіху можна досягти тільки в умовах самоорганізації колективу і тільки в тому разі, якщо є об'єднувальна ціль і потужна мотивація її досягнення.

Сьогодні в системі освіти немає практичного використання ні синергетичного, ні системного, ні компетентнісного підходів як методологічної основи модернізації освітянської галузі. Глибинною причиною відсутність *інтегральної стратегії розвитку системи освіти, яка визначила б цілі і кінцевий результат діяльності всіх навчальних закладів (дошкільних, шкільних, професійних) та установ, базуючись на певній ідеології гуманістичного напрямку. В цьому контексті сучасна післядипломна освіта дорослих практично є неспроможною сприяти розвитку всієї освітянської галузі, яка «працює» за інерцією лише з деякими окремими інноваціями.*

Ситуація може змінитися кардинально, якщо взяти на озброєння досягнення вітчизняної філософської школи В. Кременя, у центрі уваги якої є парадигма людиноцентризму, яка, на думку представників цієї школи, може стати національною ідеєю України^{4,5}. Розвиток цієї філософії довів її інноваційний характер і сприяв уточненню поняття людиноцентризму як «еколюдиноцентризму», тобто цілеорієнтації на людину, яка усвідомлює своє місце в екопросторі, яка навчена «по-людськи» взаємодіяти з природним оточенням, зокрема з ресурсами, закладеними в атмосфері, гідросфері, літосфері.

Методологічну основу еколюдиноцентризму становлять погляди В. Вернадського на ноосферу, Л. Гумільова на географію етносу в історичний період, на природу пасіонарності, яка дає відгадку про енергетичні особливості кожної людини, та інших учених.

Узагалі, неможливо перебільшити роль філософії еколюдиноцентризму як основи для формування справжньої ідеології розвитку українського суспільства, бо саме вона здатна об'єднати громадян, які мають різні погляди, цінності, інтереси.

Поява ідеології, сутність якої полягає в сприянні самореалізації кожної людини в усіх сферах її життєдіяльності, не є випадковим явищем, адже кожна людина як особистість народилася саме для своєї самореалізації. Але щоб це здійснювалося не за рахунок інших людей, держава повинна через законодавчо-нормативну систему забезпечити умови самореалізації кожної окремої особистості в межах загально-людської моралі і національної свідомості^{1,7}.

Ідеологія еколюдиноцентризму дає потужний імпульс реалізації тріади вищезазначених підходів у процесі модернізації національної освіти як підсистеми

⁴ Кремень В. Г. Філософія людиноцентризму в освітньому просторі / В. Г. Кремень. — 2-ге вид. — К. : Знання України, 2011. — 520 с.

⁵ Кремень В. Г. Філософія національної ідеї. Людина. Світ. Соціум / В. Г. Кремень. — К. : Грамота, 2007. — 576 с.

¹ Дмитренко Г. А. Людиноцентризм освіти в контексті підвищення якості трудового потенціалу: монографія / Г. А. Дмитренко, Т. Л. Ріктор. — К. : Дороро-Друк, 2012. — 296 с.

⁷ Солодков В. Т. Гуманістична концепція управління — об'єктивна необхідність / В. Т. Солодков // Людиноцентрична система державного управління в Україні: утопія чи шанс ; за заг. ред. Г. А. Дмитренка. — К. : ДКС — центр, 2014. — С. 24–34.

державного управління в Україні. Справа в тому, що, нарешті, з'явиться чітка стратегія розвитку системи освіти в напрямі сприяння саморозвитку і самореалізації особистості впродовж життя. Таке сприяння стає суттю місії сучасної системи національної освіти.

Але в такому разі виникає питання: як система освіти на різних своїх ступенях (дошкільному, шкільному, професійному, післядипломному) може сприяти самореалізації особистості саме впродовж життя? Правильна відповідь на це питання надає потужний засіб для модернізації національної системи освіти, відсталість якої від потреб суспільства вже ні у кого не викликає сумнівів.

Справді, надання учням великого обсягу знань, які сьогодні вони засвоюють здебільшого репродуктивним методом, не може сприяти соціалізації, ресоналізації і, як наслідок, самореалізації особистості впродовж життя, бо ці знання, по-перше, не завжди адекватні потребам ринку праці, по-друге, старіють уже через 4–5 років.

Водночас самореалізації особистості впродовж життя сприятиме виконання таких завдань:

- по-перше, навчити учнів вчитися, тобто прищепити їм прагнення до знань через розвиток аналітично-пізнавальної активності (тобто засвоєння знань шляхом використання рефлексії, а не механічного запам'ятовування). Це допоможе систематично оновлювати знання, що відповідають потребам сучасності, і матеріалізувати їх у практично-прикладній діяльності;
- по-друге, прищепити учням прагнення до пізнання самих себе, свого «Я», бо людина, яка добре знає себе, вже мудра — (Антуан де Сент-Екзюпері);
- по-третє, формувати в учнів моральність (як повагу до інших людей і природи), яка допомагає особистості самореалізовуватися через соціальні статуси і ролі, знаходити взаєморозуміння з оточуючими.

Саме в цих трьох сутностях розкривається велике значення еколюдиноцентризму для системи дошкільної та шкільної освіти, бо з'являються, нарешті, цільові орієнтири її розвитку. А це означає, що вже можна за допомогою кваліметрії виміряти кінцеві результати діяльності навчальних закладів, установ, управлінських структур. Але для цього треба ще засвоїти технологію використання класу факторно-критеріальних кваліметричних моделей, які набувають поширення в практиці управління.

Справді, сприяння самореалізації особистості впродовж життя вимагає визначення кінцевих результатів діяльності дошкільних та шкільних закладів освіти у вигляді вимірюваних параметрів особистості дошкільнят та учнів та їх позитивної динаміки. Вони відстежуються протягом навчання (із залученням до цього процесу батьків, вихователів, учителів, а потім і самих учнів після закінчення початкової школи) із занесенням у картку досягнень особистості.

Іншими результатами діяльності дошкільних і шкільних закладів є вимірюваний індекс аналітично-пізнавальної активності (АПА) учнів, що також вноситься в картку досягнень особистості. Вимірюється також рівень моральності учнів.

У професійній освіті кінцевим результатом діяльності навчальних закладів є конкурентоспроможний випускник, який за рівнем своїх професійно-особистісних якостей, професійних знань та вмінь відповідає (через «Паспорт компетентностей»)

вимогам роботодавця і суспільства, а також потребам власної самореалізації у сфері трудової діяльності².

Кінцеві результати діяльності закладів післядипломної освіти відображаються за двома аспектами: *опосередковані* (через навчання керівників і фахівців), які проявляються за кінцевими результатами навчальних закладів дошкільної, шкільної та професійної освіти, та *неопосередковані* у процесі навчання через рівень одержаних знань.

Можна констатувати, що з'являються можливості для реалізації всієї тріади вищезазначених методологічних підходів для обґрунтування технологій модернізації національної освіти, а саме: *компетентнісного, системного, синергетичного*.

Дуже коротко скажемо про головне.

По-перше, для реалізації *компетентнісного підходу* в контексті модернізації професійної освіти з'являється можливість вчити певної професії того, хто має для цього відповідні професійно-особистісні якості (здібності) і високий індекс аналітично-пізнавальної активності.

Немає сенсу вчити людей, якщо це не «сродня» їм праця, як з погляду їхньої суспільної користі, так і з особистісної самореалізації у сфері трудової діяльності.

При цьому Центри незалежного зовнішнього тестування можуть переорієнтуватися на перевірку саме цього індексу АПА замість перевірки одержаних у школі знань, які не завжди є адекватними.

По-друге, для реалізації *системного підходу* поява чітких людиноцентричних цілей у навчальних закладах уможливилює перехід до культури цільового управління за результатами і підпорядкування дій учасників навчально-виховного процесу всередині закладів одному напрямку. Це забезпечить раціональність дій усіх підрозділів і сприятиме запобіганню марним витратам часу у великій кількості працівників. Крім того, це забезпечить свідому взаємодію всіх ступенів освіти в одному напрямі.

По-третє, реалізація *синергетичного підходу* створює можливості для налагодження взаємодоповнювальної взаємодії усіх ланок освіти між собою та всіх ланок навчально-виховного процесу всередині закладів освіти в межах досягнення чітко означених результатів на основі самоорганізації. Певні технології використання переваг синергізму в управлінні персоналом у трудових колективах уже розроблено, вони забезпечують удосконалення самореалізації працівників у суспільних інтересах.

Якщо представити методологічну основу модернізації національної освіти у вигляді піраміди, то її вершиною буде еколюдиноцентричний підхід (який поступово переростає в ідеологію розвитку всього суспільства і держави), а тріада інших підходів становить опорну основу цієї піраміди (див. рис.).

Саме еколюдиноцентризм «пронизує» всю цю тріаду і водночас об'єднує і компетентнісний, і системний, і синергетичний підходи, спрямовані на сприяння самореалізації особистості впродовж життя (завдяки застосуванню відповідних інноваційних соціально-педагогічних технологій).

² Дмитренко Г. А. Управління якістю професійної освіти: підготовка конкурентоспроможних випускників: монографія / Г. А. Дмитренко, В. В. Медведь, С. В. Мудра. — К. – Севастополь : Мистецтво, 2013. — 336 с.

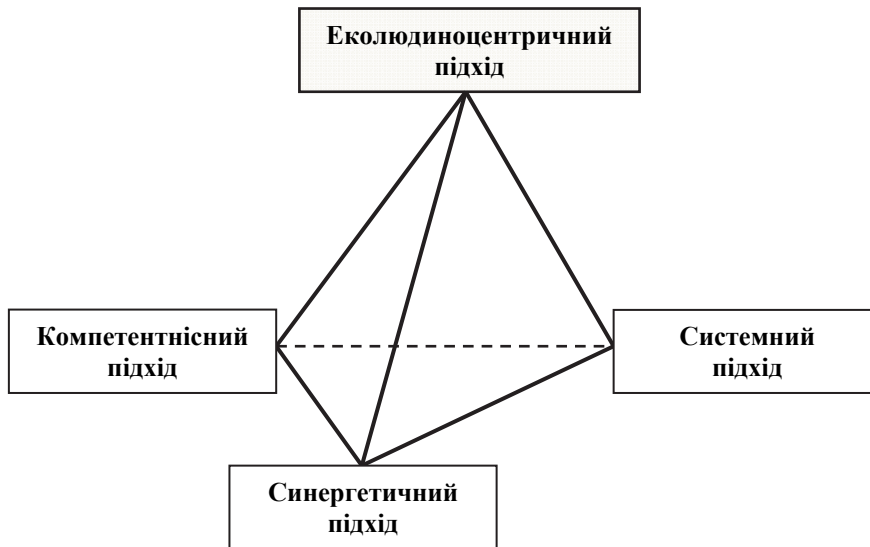

Рис. Методологічна піраміда модернізації національної освіти в умовах інноваційної трансформації

У цьому сенсі в системі післядипломної освіти з'являються великі можливості для підвищення кваліфікації всіх без винятку освітянських кадрів, починаючи з керівних (а потім вихователів дитячих садків, учителів, методистів, викладачів, представників адміністрації та інших).

Сама сутність фундаментальної піраміди модернізації національної освіти дає потужний матеріал, передусім, для подальших наукових досліджень у напрямі поглиблення ідеології еколюдиноцентризму і розробки засобів технологічного забезпечення модернізації національної освіти. Крім того, через післядипломну освіту цей матеріал стає основою поширення еколюдиноцентричної парадигми розвитку освіти і суспільства на перспективу серед тих, хто здійснюватиме модернізацію на практиці в різних галузях господарчого комплексу³.

Висновки

Уже настав час конкретніше поставити питання про місце післядипломної педагогічної освіти в системі післядипломної освіти фахівців різних сфер життєдіяльності людей, господарського комплексу (інженерно-технічних працівників, кваліфікованих робітників, управлінського персоналу тощо).

По-перше, післядипломна освіта керівників-фахівців, робітників будь-якої галузі суспільного життя має здійснюватися спеціально підготовленою спільнотою освіти, до якої належить керівний, викладацький, обслуговуючий персонал (методисти, лаборанти). Але немає впевнених відповідей на питання: як організовано цю підготовку? Чи є державні програми підготовки викладачів, керівників, техперсоналу вищих навчальних закладів післядипломної освіти? Чого має навчати система післядипломної підготовки керівних (управлінських) кадрів усіх галузей і ланок суспільного життя? Яка методологія підготовки керівників?

³ Дмитренко Г. А. Людиноцентрична освіта як імператив підвищення якості життя населення України / Г. А. Дмитренко // Економіка і держава ; голов. ред. В. Г. Федоренко. — 2009. — № 2. — С. 39–42.

По-друге, законодавчо-нормативно не визначено місце післядипломної педагогічної освіти, яка, насправді, є генератором нових освітніх ідей, парадигм, форм, методів, засобів навчання в загальній системі національної освіти.

Перспективи подальшого дослідження у цьому напрямі

Методологічне адаптування сучасних освітніх парадигм до управління всіма ланками та сферами суспільного життя, що трансформуються в ефективних освітніх процесах, є першочерговим завданням післядипломної педагогічної освіти.

Посиленням методологічних основ дослідження може бути духовно-особистісний підхід, який уже обґрунтовується у психологічній науці⁶.

Список використаних джерел

1. Дмитренко Г. А. Людиноцентризм освіти в контексті підвищення якості трудового потенціалу: монографія / Г. А. Дмитренко, Т. Л. Ріктор. — К. : Дорадо-Друк, 2012. — 296 с.
2. Дмитренко Г. А. Управління якістю професійної освіти: підготовка конкурентоспроможних випускників: монографія / Г. А. Дмитренко, В. В. Медведь, С. В. Мудра. — К. – Севастополь : Мистець, 2013. — 336 с.
3. Дмитренко Г. А. Людиноцентрична освіта як імператив підвищення якості життя населення України / Г. А. Дмитренко // Економіка і держава; голов. ред. В. Г. Федоренко. — 2009. — № 2. — С. 39–42.
4. Кремень В. Г. Філософія людиноцентризму в освітньому просторі / В. Г. Кремень. — 2-ге вид. — К. : Знання України, 2011. — 520 с.
5. Кремень В. Г. Філософія національної ідеї. Людина. Світ. Соціум / В. Г. Кремень. — К. : Грамота, 2007. — 576 с.
6. Помиткін Є. О. Психологічна діагностика духовного потенціалу особистості: посіб. / Є. О. Помиткін. — Кіровоград : Імекс-ЛТФ, 2013. — 144 с.
7. Солодков В. Т. Гуманістична концепція управління – об'єктивна необхідність / В. Т. Солодков // Людиноцентрична система державного управління в Україні: утопія чи шанс; за заг. ред. Г. А. Дмитренка. — К. : ДКС-центр, 2014. — С. 24–34.

⁶ Помиткін Є. О. Психологічна діагностика духовного потенціалу особистості: посіб. / Є. О. Помиткін. — Кіровоград : Імекс-ЛТФ, 2013. — 144 с.

**Dmytrenko Gennady Anatoliyovych,
Solodkov Vasyliy Trofymovych**

**INNOVATION METHODOLOGY OF THE MODERNIZATION
OF NATIONAL SYSTEM OF EDUCATION IN THE CONTEXT
OF ECOHUMANCENTRIZM IDEOLOGY**

Methodological base of the modernization of national system of education is grounded in the article in the context of internal and external calls. Investigated ecohumancentrism and triad of methodological mutually related approaches which form the ideology of changes in the management of education. Defined the postgraduate education as the motive force of the innovation changes.

Today there isn't practical using of synergistic, system, competency approaches in the quality of the methodological basis for modernization of the educational sphere. This is caused by the lack of integrated strategy of the development of the system of education which might define goals and final result of all educational establishments' activity (preschool, school, professional, postgraduate) and institutions, basing on certain ideology of humanistic direction, ecohumancentrism ideology. It gives us powerful momentum for realization of the triad of abovementioned approaches in the process of the national educational modernization as subsystem of the state administration in Ukraine, because clear strategy of the development of educational system is appearing in the direction for promotion for the self-development and self-fulfillment of the personality during life. Such promotion becomes the sense of mission for modern national system of education.

There are two types of showing the final result of postgraduate education establishments' activity: mediated (through managers' and specialists' studying) and without indirectly in the studying process through the level of received students' knowledge.

In such way we can ascertain that there are real possibilities for realization of the triad of methodological approaches for reasoning of modernization technologies of national education, that are: competency, system and synergistic.